

Sygn. akt I C 2397/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa I. A.

przeciwko K. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powódki I. A. kwotę 1745 zł (jeden tysiąc siedemset czterdzieści pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2397/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 listopada 2016 r. I. A. wystąpiła o zasądzenie od K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą

w P. kwoty 1745 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany dostarczył powódce cztery ościeżnice do drzwi przesuwnych wraz z ich montażem. Grubość ościeżnicy nie odpowiadała grubości ścian, wobec czego powódka zażądała wymiany ościeżnic na nowe. Pozwany nie uznał roszczenia powódki.

(pozew – k. 2-4v)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany podniósł, iż powódka nie udowodniła swego roszczenia, a dostarczone drzwi nie miały wad i nie zachodziły podstawy do odstąpienia od umowy przez powódkę. Nadto było ono niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady jak i co do wysokości.

(odpowiedź na pozew – k. 20-23)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2015 roku powódka złożyła u pracodawcy wniosek o zwrotną pomoc na cele mieszkaniowe, w kwocie ok. 10.000 złotych na wymianę 8 drzwi wraz z futrynami. Wniosek został zaakceptowany i powódka otrzymała środki.

(kserokopia wniosku k. 52, przesłuchanie powódki k. 56 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi 00:12:25-00:12:55)

W dniu 14 kwietnia 2016 r. powódka zamówiła u pozwanego 4 pary drzwi przesuwnych wraz z systemem przesuwным i montażem. Zamówione przez powódkę drzwi miały być zamontowane na prowadnicach osadzonych na ścianie. Przed złożeniem zamówienia u powódki był konsultant pozwanego, któremu pokazywała ona w katalogu rozwiązanie dotyczące zagospodarowania ościeży, jakie chciałaby, aby u niej zastosowano. Chodziło o to, aby całe ościeża zostały zasłonięte odpowiednią maskownicą.

(przesłuchanie powódki – k. 56 w zw. k. 31 00:04:51-00:19:32 wyjaśnień informacyjnych, k. 56-57, kopia zamówienia – k. 5-6, płyta CD – k. 19)

Powódka uiściła 205 zł zadatku na poczet zamówienia na drzwi w systemie przesuwным.

(okoliczność przyznana, nadto kopia zamówienia – k. 5-6)

Następnego dnia po złożeniu zamówienia na drzwi przesuwne, powódka zadzwoniła do pozwanego i złożyła zamówienie na ościeżnice. Nie mówiła o najtańszym rozwiązaniu. Pozwany posłał wówczas do powódki konsultanta. Podczas rozmowy z nim powódka mówiła, że chce aby zasłonięte zostało całe ościeże.

(przesłuchanie powódki – k. 56 w zw. k. 31 00:04:51-00:19:32 wyjaśnień informacyjnych, k. 56-57, przesłuchanie pozwanego – k. 56v w zw. z k. 31 00:19:32-00:33:19 wyjaśnień informacyjnych, k. 56v-57)

Pozwany zaproponował powódce ościeżnice stałe bez zawiasów. Takie ościeżnice mają stałą grubość ok. 9 cm. Nikt ze strony pozwanego nie tłumaczył powódce, że takie ościeżnice nie zasłonią całych ościeży.

(przesłuchanie pozwanego – k. 56v w zw. z k. 31 00:19:32-00:33:19 wyjaśnień informacyjnych, przesłuchanie powódki k. 56)

Pozwany w swojej ofercie posiada również futryny regulowane, które pozwalają na lepsze dostosowanie do szerokości ścian. Są droższe od futryn stałych.

(zeznania świadka M. S. – k. 56)

Powódka chciała, żeby ościeżnica odpowiadała szerokością grubości ściany. Zależało jej na estetyce. Ściany w mieszkaniu powódki mają różną grubość w różnych pokojach, wobec czego zachodziła konieczność dostosowania grubości ościeżnic do grubości ścian w poszczególnych pokojach. Konsultant nie zgłaszał uwag co do grubości ścian ani nie uprzedzał powódki, że ościeże będą miały inną grubość niż ściany. Mierzył otwory drzwiowe, wobec czego powódka uważała, że grubość ościeżnic zostanie dopasowana do grubości ścian.

(przesłuchanie powódki – k. 56 w zw. k. 31 00:04:51-00:19:32 wyjaśnień informacyjnych, k. 56, k. 57)

Powódka była obecna podczas montażu. Monterzy poinformowali powódkę, że następna ekipa dokończy pracę. Powódka podpisała protokół zdawczo-odbiorczy bez zastrzeżeń. Ościeżnice zostały obłożone pianką, wobec czego powódka nie zauważyła od razu, że były one odmiennie grubości niż ściany, na których zostały zamontowane. W jednych pokojach były węższe od ścian, a w innych – szersze.

(przesłuchanie powódki – k. 56 w zw. k. 31 00:04:51-00:19:32 wyjaśnień informacyjnych, zdjęcia – k. 53)

Powódka zapłaciła pozwanemu 500 zł za demontaż starych ościeżnic.

(bezsporne, nadto przesłuchanie pozwanego – k. 56v w zw. z k. 31 00:19:32-00:33:19 wyjaśnień informacyjnych)

Na zamontowanych ościeżnicach dałoby się zamontować drzwi przesuwne, ale nie było możliwości zniwelowania różnic w szerokości pomiędzy ścianą, a ościeżnicą. Przy szerszej ościeżnicy od ściany wymagałoby to prac murarskich, tj. nałożenia tynku lub płyty karton-gips. Przy węższej ościeżnicy od ściany nie dałoby się w żaden sposób zniwelować tych różnic.

(zeznania świadka M. S. – k. 55v-56)

Pozwany ostatecznie nie zamontował u powódki zamówionych przez nią futryn drzwi ani nie zdemontował założonych ościeży.

(przesłuchanie powódki – k. 56 w zw. k. 31 00:04:51-00:19:32 wyjaśnień informacyjnych)

Za montaż ościeżnic powódka zapłaciła 1040 zł.

(okoliczność przyznana, nadto kopia protokołu zdawczo-odbiorczego – k. 7, kopia faktury VAT – k. 8)

Pismem doręczonym pozwanemu dnia 7 lipca 2016 r. powódka zgłosiła reklamację, wskazując na niezgodność przygotowanych otworów drzwiowych z umową i zażądała doprowadzenia dzieła do stanu zgodnego z umową poprzez nieodpłatną naprawę dzieła bądź wymianę drzwi na nowe w terminie 7 dni.

(bezsporne, nadto kopia „reklamacji” – k. 9)

W odpowiedzi pozwany wskazał, że reklamacja zostaje odrzucona z uwagi na nieodpowiednią podstawę prawną.

(bezsporne, kopia pisma – k. 10)

Kolejnym pismem z dnia 19 lipca 2016 r. powódka wyznaczyła pozwanemu dodatkowy termin 7 dni na realizację przedmiotu zamówienia.

(bezsporne, nadto kopia pisma – k. 11)

Pismem z dnia 2 listopada 2016 r. powódka odstąpiła od umowy.

(bezsporne, nadto odstąpienie – k. 16)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów. Sąd nie dał wiary pozwanemu, jakoby w trakcie telefonicznego składania zamówienia powódka prosiła o najtańsze rozwiązanie. Przeczy temu dokument w postaci wniosku o zwrotną pomoc na cele mieszkaniowe w kwocie 10.000 złotych. Świadczy to o tym, iż wbrew twierdzeniom pozwanego powódka posiadała środki na droższe rozwiązanie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

W istocie osią sporu był przedmiot złożonego przez powódkę zamówienia. W takiej zatem sytuacji nie jest konieczny dowód z opinii biegłego, albowiem kwestią rozważań sądu jest jedynie przedmiot zamówienia powódki.

Zdaniem pozwanego, powódka zamówiła ościeżnice stałe, zaś zdaniem powódki- regulowane, bądź też. tzw. tunel.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę sprzedaży stosownie do art. 535 § 1 k.c.

W myśl art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają, ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W myśl zaś art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Powódka zamówiła u pozwanego system drzwi przesuwnych na prowadnicach oraz ościeżnice na zagospodarowanie otworów drzwiowych. Zamówiła ościeżnice, które miały stanowić zakończenie ściany w otworze drzwiowym. Ościeżnice te miały zatem pełnić funkcję estetyczną i w całości zasłaniać ościeże. Zgłaszała to dwukrotnie konsultantom pozwanego, przed złożeniem zamówienia głównego, oraz gdy konsultant przyjechał mierzyć grubość ścian w jej mieszkaniu. W takiej sytuacji, nawet gdyby przyjąć, iż powódka wyraziła zgodę na zaproponowane jej przez pozwanego ościeżnice stałe, których zresztą pozwany istoty jej nie wyjaśnił, to biorąc pod uwagę okoliczności, w jakich powódka złożyła zamówienie, w tym jej wcześniejsze oraz późniejsze uwagi zgłaszane konsultantom, nie można przyjąć aby dostarczając je pozwany prawidłowo wykonał swe zobowiązanie. Niewątpliwie zatem pozwany nie dostarczył powódce przedmiotu zgodnego z jej zamówieniem.

Zgodnie z art. 556 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Stosownie do art. 556¹ § 1 k.c., wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

1. nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
2. nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
3. nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
4. została kupującemu wydana w stanie niepełnym.

Stosownie do art. 557 § 1 k.c., sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili zawarcia umowy.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie dostarczone przez pozwanego ościeżnice są niezgodne z umową w rozumieniu art. 556¹ § 1 pkt 3 k.c. Powódka bowiem informowała zarówno pozwanego jak i jego konsultantów, iż zamawiane ościeżnice mają zagospodarować cały otwór drzwiowy. W niniejszej sprawie ościeżnice winny być dopasowane szerokością do grubości ściany, na której miały być zamontowane. Celem zamontowania ościeżnic było bowiem zagospodarowanie, tj. pokrycie zakończeń ścian w otworze drzwiowym. Zamontowane ościeżnice celu tego nie spełniały, skoro wystawały poza grubość ściany albo były zbyt wąskie i nie pokrywały całej powierzchni ściany. Powódka nie miała świadomości, że efekt końcowy będzie odbiegał od jej zamówienia z uwagi na zastosowany rodzaj ościeżnicy. Pozwany, jako profesjonalista, winien był również uprzedzić o tym powódkę, czego zaniechał. Fakt, że powódka podpisała protokół zdawczo-odbiorczy bez zastrzeżeń nie przesądza przy tym, że wyraziła ona zgodę na zamontowanie ościeżnic pomimo niedopasowania ich do grubości ściany. Ościeżnice zostały obłożone pianką, wobec czego powódka nie zauważyła od razu, że były one odmiennie grubości niż ściany, na których zostały zamontowane.

Zgodnie z art. 560 § 1 k.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Stosownie do § 2, jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności

z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę.

Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Według § 3, obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość rzeczy z wadą pozostaje do wartości rzeczy bez wady.

Zgodnie z § 4, kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna.

Stosownie do art. 561 § 1 k.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo usunięcia wady.

Stosownie do § 2, sprzedawca jest obowiązany wymienić rzecz wadliwą na wolną od wad lub usunąć wadę w rozsądnym czasie bez nadmiernych niedogodności dla kupującego.

Zgodnie z § 3, sprzedawca może odmówić zadośćuczynienia żądaniu kupującego, jeżeli doprowadzenie do zgodności z umową rzeczy wadliwej w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo w porównaniu z drugim możliwym sposobem doprowadzenia do zgodności z umową wymagałoby nadmiernych kosztów. Jeżeli kupującym jest przedsiębiorca, sprzedawca może odmówić wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady także wtedy, gdy koszty zadośćuczynienia temu obowiązkowi przewyższają cenę rzeczy sprzedanej.

W niniejszej sprawie pozwany nie zadośćuczynił żądaniu powódki doprowadzenia dzieła do stanu zgodnego z umową. Niewątpliwie również wada miała charakter istotny, skoro ościeżnice nie realizowały celu, dla jakiego zasadniczo są przeznaczone. Powódka miała zatem podstawy do skorzystania z uprawnienia polegającego na odstąpieniu od umowy. Niezrozumiałe jest w tym kontekście zarzut pozwanego, iż odstąpienie to było niezgodne z zasadami współżycia społecznego, skoro powódka realizowała jedynie przysługujące jej uprawnienia z tytułu rękojmi za wady rzeczy.

Powódka dochowała również terminu określonego w art. 568 § 3 k.c., gdyż oświadczenie o odstąpieniu od umowy złożyła przed upływem roku od dnia stwierdzenia wady. Sąd zasądził zatem na rzecz powódki dochodzoną kwotę, na którą składa się 1040 zł

za zamontowanie nowych ościeżnic, 500 zł za zdemontowanie starych oraz 205 zł zadatku na poczet całego zamówienia. Należy przy tym wskazać, że zagospodarowanie otworów drzwiowych było nierozdzielnie związane z zamówieniem systemu drzwi przesuwanych.

Nie dałoby się bowiem zagospodarować otworów drzwiowych po zamontowaniu drzwi przesuwanych.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając odsetki od dnia wniesienia pozwu tj. od 7 listopada 2016 r. zgodnie z żądaniem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz powódki 30 zł opłaty sądowej od pozwu.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.